

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/84/2012
Identifikačné číslo spisu:	3111011596
Dátum vydania rozhodnutia:	13.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Toman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3111011596.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. februára 2013 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému K. J. , pre pokračujúci zločin podvodu spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného K. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. júla 2012, sp. zn. 2 To 72/2012-1052, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. J. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 4. mája 2012, sp. zn. 3T 136/2011, bol obvinený K. J. uznaný vinným v bodoch 1/, 3/, 4/, 5/, 6/, 8/ zo spolupáchateľstva pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ zo spolupáchateľstva zločinu krivého obvinenia podľa § 20, § 345 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák. a v bode 7/ zo spolupáchateľstva prečinu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, ako je uvedené v predmetnom rozhodnutí.

Zároveň okresný súd u obvineného K. J. podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušil v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 24. augusta 2010, sp. zn. 8 T 58/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. septembra 2010 výrok o vine zo spáchania prečinu podvodu spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na skutkovom základe, že v presne nezistený deň v mesiaci september 2007 na nezistenom mieste v Dubnici nad Váhom prevzal K. J. spolu s O. H. od K. D. sumu 600 000,- Sk (19 916 €) s príslubom obstarania kúpy bytov v Dubnici nad Váhom na ulici N., byt č. XX a na ulici D. do osobného vlastníctva a sumu 30 000,- Sk (995,80 €) na výdavky spojené s prevodom bytov, hoci vedel, že tieto byty nie sú na predaj, byty neobstaral a hotovosť v sume 330 000,- Sk (10 954 €) si spolu s O. H. ponechali pre vlastnú potrebu, čím K. D. spôsobil škodu vo výške 330 000,- Sk (10 954 €). Súčasne zrušil aj výrok o treste tam obvinenému uložený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j/ Tr. zák. vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov za súčasného uloženia primeranej povinnosti

v zmysle § 50 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. spočívajúcej nahradiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností škodu, ktorú trestným činom spôsobil.

Okresný súd uložil obvinenému K. J. podľa § 221 ods. 3 Tr. zák.. s prihliadnutím na § 41 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. úhrnný a spoločný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. súd obvineného zaviazal nahradiť poškodenej K. D. škodu vo výške 14 180,44 €, poškodenej R. J. škodu vo výške 348,50 €, poškodenému K. C. škodu vo výške 348,50 €, poškodenej MUDr. C. C. škodu vo výške 22 571,86 €, poškodenej Q. D. škodu vo výške 15 806,94 € a poškodenej Ing. K. F. škodu vo výške 6 340,04 €.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. súd obvineného /spolu s obž. W. H./ zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému S. H. škodu vo výške 14 273,39 €.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podali odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry čo do výroku o treste v neprospech obvineného J. a obvinený K. J. proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Krajský súd v Trenčíne na podklade podaných odvolaní preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania prokurátora a obvineného nie sú dôvodné, preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený K. J. prostredníctvom obhajcu dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/ a písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a rozhodnutia oboch súdov sú založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, konkrétne § 438 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení dovolania obvinený predovšetkým namietal porušenie práva na obhajobu, nakoľko z dôvodu pracovnej neschopnosti ním zvoleného obhajcu mu bola v konaní ustanovená náhradná obhajkyňa JUDr. Danica Okrucká, s ktorej obhajobou nesúhlasil. Obvinený dôvodil, že medzi ním a náhradnou obhajkyňou sa nemohla vytvoriť nevyhnutná dôvera, keďže táto obhajkyňa v minulosti obhajovala v konaní, v ktorom obvinený vystupoval ako poškodený, inú osobu. Obvinený považoval za nezákonné, že súd prvého stupňa neakceptoval ním vznesené námietky a s náhradnou obhajkyňou vykonal dňa 15. decembra 2011 hlavné pojednávanie.

Dovolateľ ďalej namietal procesný postup okresného súdu, ktorý odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov, znalca z odvetvia grafológie ako i vykonanie konfrontácií medzi svedkami H., D. a obvineným. Poukázal na absenciu výsluchu svedka N. predvolaného na hlavné pojednávanie, ktorú neúčast' svedok riadne ospravedlnil, súd však neskôr vykonanie tohto dôkazu považoval za nadbytočné. Výtýkal súdu prvého stupňa, že po podanej námietke zaujatosti z jeho strany, senát o nej v rozpore s § 32 ods. 3 a 4 Tr.por. odmietol rozhodnúť a následne vo veci, napriek vznesenej námietke zaujatosti, v merite rozhodol.

Dôvodnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený videl v nesprávnom použití ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď okresný súd obvineného ako jediného zaviazal nahradiť škodu poškodeným D., J., C., C., D. a F., napriek tomu, že bol uznaný za vinného zo spolupáchateľstva trestných činov podvodu a krivého obvinenia. Súčasne uviedol, že z vykonaného dokazovania nemožno vyvodíť jednoznačný záver, že skutok spáchal.

Podľa dovolateľa súd prvého stupňa pochybil aj pri ukladaní trestu, keď mu za použitia tzv. asperačnej

zásady uložil úhrnný a spoločný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, čím bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Dovolateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011.

Vzhľadom na uvedené, obvinený navrhol dovolaciemu súdu, aby tento preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia a následne podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. júla 2012 sp. zn. 2 To 72/2012, bol porušený zákon v dotknutých ustanoveniach v neprospech obvineného, aby uznesenie Krajského súdu v Trenčíne a rozsudok Okresného súdu Trenčín zrušil vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste a o náhrade škody a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril okresný prokurátor, podľa ktorého bolo zachované právo obvineného na obhajobu a sudy zistili skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. V písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného poukázal na to, že obvineného zo spáchania trestnej činnosti usvedčujú svedkovia H. a D., ktorí popísali priebeh trestnej činnosti a ich výpovede korešpondujú s výpoveďami poškodených ako aj s listinnými dôkazmi. Dovolaciemu súdu navrhol dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným K. J. nie je dôvodné.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Dovolanie bolo podané na Okresnom súde Trenčín, t.j. v mieste uvedenom v ustanovení § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/ a písm. i/ Tr. por. teda, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený K. J. primárne namietal porušenie práva na obhajobu.

Pokiaľ sa jedná o jednotlivé námietky dovolateľa, dovolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že Okresný súd Trenčín opatrením zo dňa 24. novembra 2011 ustanovil obvinenému náhradnú obhajkyňu JUDr. Danicu Okruckú, nakoľko zvolený obhajca JUDr. Ján Súkeník upovedomil súd o svojej práceneschopnosti a naplánovanej operácii s predpokladanou dobou liečenia do 20. januára 2012.

Dňa 8. decembra 2011 bola okresnému súdu doručená písomná žiadosť obvineného s výhradami k náhradnej obhajkyňi s tým, že táto je pre obvineného nedôveryhodnou osobou, pretože počul o jej zastupovaní od svojich známych /č. 1. 949/. Následne svoju námietku zopakoval na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15. decembra 2011. Okresný súd žiadosť obvineného zamietol.

Podľa 43 ods. 1 Tr. por. zo závažných dôvodov môže byť ustanovený obhajca na svoju žiadosť alebo

žiadosť obvineného oslobodený od povinnosti obhajovania a namiesto neho zvolený alebo ustanovený iný obhajca. Iný obhajca môže byť obvinenému ustanovený aj vtedy, ak si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti.

V danom prípade súd prvého stupňa postupoval správne, keď žiadosť obvineného J. zamietol, keďže ničím nepodložené dohady o kvalitách práce obhajkyne nie sú dostatočne závažným dôvodom na oslobodenie od povinnosti obhajovania. Dovolací súd taktiež považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený uviedol ako dôvod námietky voči náhradnej obhajkyňi jej vystupovanie a obhajovanie inej osoby v trestnom konaní, v ktorom bol obvinený poškodeným, až v rámci odvolacieho konania. Odvolací súd sa vysporiadal s uvedenou námietkou s tým, že ani v takomto prípade sa nejedná o stret záujmu, nakoľko obhajkyňa je povinná zachovávať profesionalitu pri poskytovaní obhajoby.

Ako navyše vyplýva z obsahu písomného opatrenia, náhradná obhajkyňa JUDr. Danica Okrucká bola obvinenému ustanovená z dôvodov, že išlo o väzobnú vec, bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie výsluchom viacerých predvolaných svedkov a tiež z dôvodu, že práceneschopnosť zvoleného obhajcu nemusela byť ukončená k vytyčenému termínu hlavného pojednávania.

Zároveň z predloženého spisu vyplýva, že ďalšie hlavné pojednávanie, z ktorého sa JUDr. Súkeník ospravedlnil pre pretrvávajúcu práceneschopnosť, a na ktorom sa zúčastnila náhradná obhajkyňa, bolo odročené. Následného hlavného pojednávania konaného dňa 23. februára 2012 ako i hlavného pojednávania, kde obhajca predniesol záverečnú reč, sa už zúčastnil obvineným zvolený obhajca.

Najvyšší súd preto dodáva, že v danom prípade rozhodne nemožno hovoriť o porušení práva na obhajobu. Obvinený mal obhajcu od začatia trestného stíhania, a to počas celého prípravného konania, ako aj v konaní pred súdmi.

Zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.). V prípade, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním.

Pokiaľ sa jedná o námietku obvineného, že súd odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania, a teda nevykonával všetky dôkazy, ktoré obvinený navrhol, prípadne, že vykonané dôkazy súd nevyhodnotil podľa jeho predstáv, z týchto skutočností nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky síce nálezom zo dňa 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyslovil nesúlad časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. s článkom 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak daný nález nebol dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa.

Ústavný súd Slovenskej republiky daným nálezom vyslovil nesúlad textu ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zvyšok ustanovenia ostal nedotknutý.

Z uvedeného vyplýva, že súdy môžu aj naďalej ukladať páchatel'om trestných činov, ak sú splnené podmienky, sprísnené tresty podľa tzv. asperačnej zásady, pričom nie sú viazané trestnou sadzbou nachádzajúcou sa nad jednou polovicou takto zvýšenej trestnej sadzby.

Nakoľko v predmetnej veci bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania pokračujúceho zločinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., zločinu krivého obvinenia formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 345 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák. a prečinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., t. j. obvinený spáchal úmyselné trestné činy vo viacčinnom súbehu, pričom dva z nich boli zločinmi, súd prvého stupňa použil pri ukladaní trestu sprísňujúcu tzv. asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

Súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov by nebol trestom uloženým mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ani v prípade nepoužitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., keďže trestná sadzba za trestný čin najprísnejšie trestný, t. j. zločin podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., je stanovená v rozmedzí 3 rokov až 10 rokov.

Dovolateľ namietol nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, a to § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako i nepreukázanie jeho viny.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený K. J. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov v bodoch 1/, 3/, 4/, 5/, 6/, 8/ spolupáchateľstva pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ spolupáchateľstva zločinu krivého obvinenia podľa § 20, § 345 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák. a v bode 7/ spolupáchateľstva prečinu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové

okolnosti prípadu. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z rozsudku okresného súdu vyplýva, že obvinený bol zaviazaný nahradiť škodu poškodeným K. D., R. J., K. C., MUDr. C. C., Q. D., Ing. K. F.. Súd obvineného ďalej zaviazal na náhradu škody poškodenému S. H., a to spoločne a nerozdielne spolu s obvineným W. H..

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď obvinených J. a H. zaviazal na spoločnú náhradu škody len poškodenému H., nakoľko obvinení sa spoločným konaním dopustili prečinu podvodu v bode 7/ rozsudku. V ostatných bodoch 1/ až 6/ a v bode 8/ rozsudku obvinený J. spáchal trestné činy, za ktoré bol právoplatne odsúdený, spoločným konaním s obvinenými O. H. a Q. D., ktorých trestná vec bola uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Trenčín, odbor kriminálnej polície, zo dňa 25. mája 2011, ČVS: ORP-288/OEK-TN-2011, vylúčená na samostatné konanie vedené na Okresnom riaditeľstve PZ Trenčín, odbor kriminálnej polície, pod ČVS: ORP-545/OEK-TN-2011.

V rámci uvedenej námietky teda dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. J. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.